

En sjöman fruktar ej döden

Sakta, sakta över mörkgrönt vatten, synes
briggen på sin jämna gång. Blott en man som synes stå vid
ratten, vakar nu vid nordavindens sång. Himlen
purpras vid sin västra rand. Vaka tappre man, du
när ej mera strand. Kanske du ej har mången
timme kvar. En sjöman fruktar ej döden.

Plötsligt börjar stormen sträcka tågen,
briggen kränger våldsamt av och an,
hon förstoras, fruktansvärda vågen,
och på däcket äro alle man.
Främst av alla syns kaptenen stå,
kommenderar hurtigt: »skynden upp beslå!»
En av er dit opp
nära mastens topp.
En sjöman fruktar ej döden.

Hastigt sig en man i tågen klänger,
om en stund till mastens korg han når.
Så ett rop som genom rymden tränger:
»Farväl kamrater, jag förlorad går.»
Blott en krängning och han störtar ner,
krossad emot däck han reser sig ej mer.
Stympad där han låg,
vid ett ankartåg.
En sjöman fruktar ej döden.

Nästa dag är allting lugnt och stilla
briggen hade ridit stormen ut.
Elementen ha gjort skutan illa
och en sjöman hade kämpat ut.
Du som slumrar i din enkla skrud,
hälsning för jag från dig till din unga brud.
Mången bitter tår
du av henne får.
En sjöman fruktar ej döden.